

RUŽA V OKOVÁCH

STOJA NA OPAČNÝCH STRANÁCH VOJNY,
NO V ROVNAKÝCH OKOVÁCH

JULIE SOTO

JULIE SOTO

RUŽA
V
OKOVÁCH

Preložila Klára Kruteková

Julie Soto
ROSE IN CHAINS

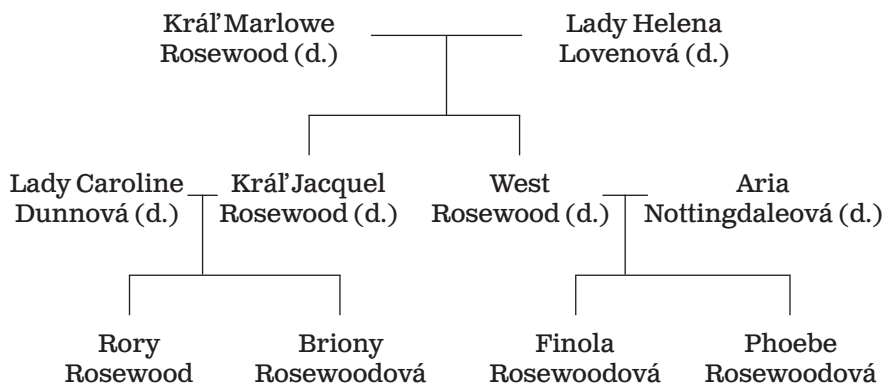
Copyright © 2025 by Julie Soto
Translation © 2026 by Klára Kruteková
Cover design by Toby James/HarperCollinsPublishers Ltd
Cover illustration © Tasia M S
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0742-0

Upozornenie na obsah

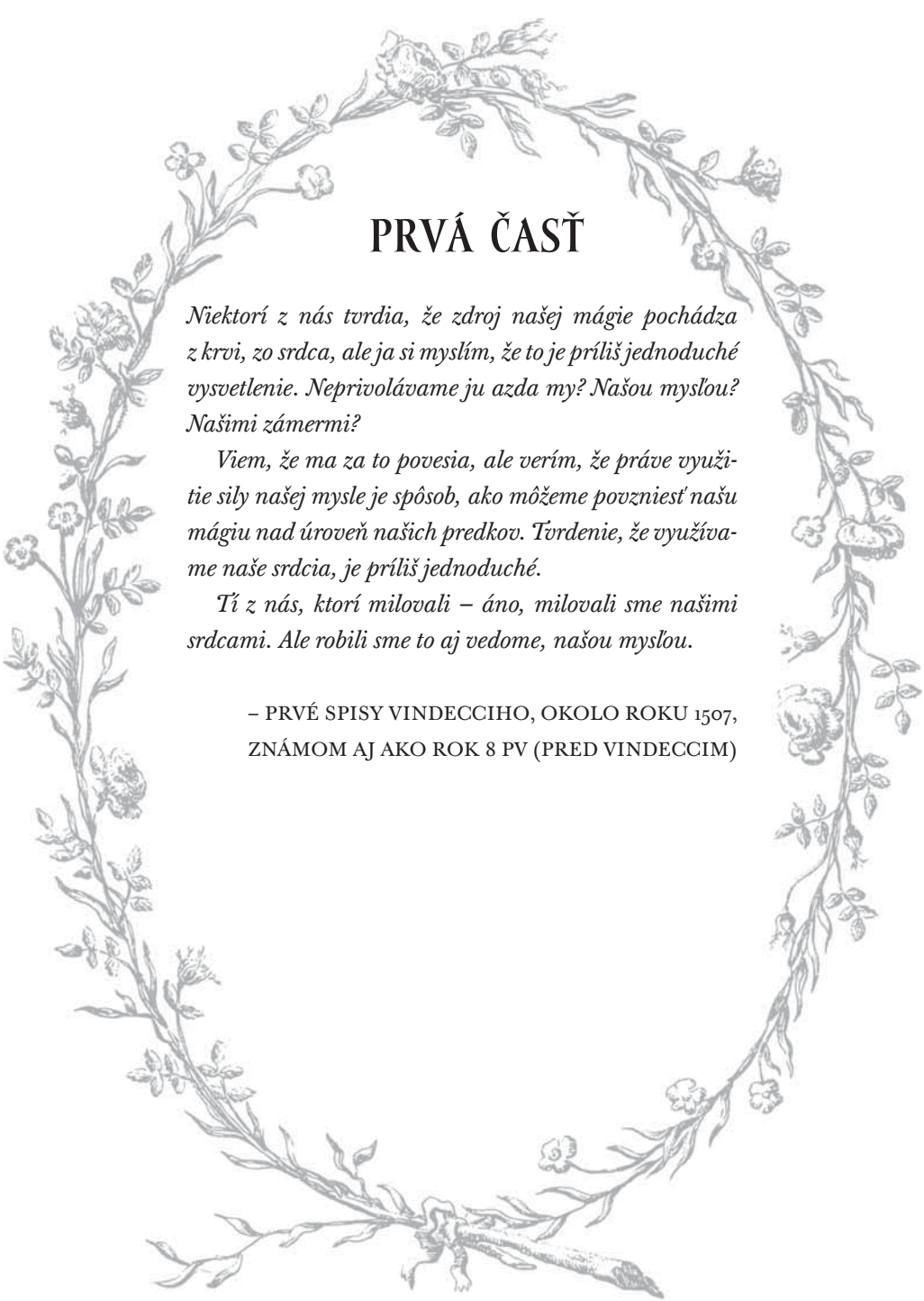
Toto dielo obsahuje explicitný sexuálny obsah, násilie, krvavé scény a sexuálne napadnutie postavy z pohľadu prvej osoby. Spomína sa v ňom sex bez súhlasu a kľúčovou témou diela *Ruža v okovách* je kupovanie a predávanie ľudí do otroctva. V príbehu sa vyskytuje nútená sterilizácia, smrť vedľajších postáv a mučenie. Podrobnejší zoznam varovaní týkajúcich sa obsahu nájdete na stránke www.juliesotowrites.com.

EVERMORE
RODOSTROM RODINY ROSEWOODOVCOV

BOMARD
VLÁDKYŇA BOMARDU - VERONIKA MALLOVÁ

1.	Rian Cohle	nahradený Delom Burkinom
2.	Aron Carvin	nahradený Lucille Pikenovou
3.	Genevieve Trowová	nahradená Canningom Trowom
4.	Hap Gains	nahradený Stance Greenovou
5.	Moira Locklinová	nahradená Rowanom Locklinom
6.	Caspar Quill	nahradený Liamom Quillom
7.	Alba Twindleová	nahradená Collinom Twindleom
8.	Orion Hearst	nahradený Tovenom Hearstom
9.	Florence Kleveová	nahradená Rydenom Kleveom
10.	Cal Gidrey	nahradený Evelyn Gidreyovou

PRVÁ ČASŤ

Niektorí z nás tvrdia, že zdroj našej mágie pochádza z krvi, zo srdca, ale ja si myslím, že to je príliš jednoduché vysvetlenie. Neprivolávame ju azda my? Našou myslou? Našími zámermi?

Viem, že ma za to povesia, ale verím, že práve využitie sily našej mysle je spôsob, ako môžeme povzniesť našu mágiu nad úroveň našich predkov. Tvrdenie, že využívame naše srdcia, je príliš jednoduché.

Tí z nás, ktorí milovali – áno, milovali sme našimi srdcami. Ale robili sme to aj vedome, našou myslou.

– PRVÉ SPISY VINDECCIHO, OKOLO ROKU 1507,
ZNÁMOM AJ AKO ROK 8 PV (PRED VINDECCIM)

1. KAPITOLA

Briony pripadalo zvláštne, že bratova smrť v nej nevyvolala žiadne emócie. Pád hranice jej rozozvučal rebrá a skala jej odierala prsty, kým sa držala rímasy a hľadela na to, čo zostalo z krajiny Evermore. Ale keď Rory zomrel, necítila v duši vôbec nič.

Boli dvojčičky a mnohokrát ťahali za niť, ktorá ich spájala – keď bol jeden z nich zranený či keď potreboval pomoc. V tej chvíli v hrudi pátrala po žile mágie, po niti, ktorá bola vyhradená len pre Roryho. Jedinou odpoveďou bolo temné ticho. Ani pred štyrmi rokmi, keď zabili jej otca, nemala žiadnu predtuchu. A jej matka bola mŕtva – malú Briony vyrezali z jej bezvládneho tela.

Ale keď sa prach zvířil ako oblak v letnom popoludní a pokoj, ktorý ju a Cordeliu predtým obklopoval, sa zmenil na hrmiaci chaos, Briony vedela, že Rory je mŕtvy.

Ochranná bariéra okolo hradu padla. Bol mŕtvy. A predsa sa jej duša neroztrhla na polovicu.

Briony sledovala, ako sa mesiac vzdďaľuje od slnka a zatmenie končí tak rýchlo, ako začalo.

Aké zvláštne, pomyslela si otupene.

„Nie...“ zašepkala Cordelia.

Briony sa pozrela doprava. Jej priateľka si zdesene pritláčala k perám takmer priehľadné prsty. Vietor rozfúkal Cordelii gaštanové vlasy okolo očí, akoby sa ju snažil uchrániť pred tým pohľadom. Anna, ktorá stála po druhom boku Cordelie, vykročila v akomsi tranze k rímse balkóna. Slnko sa odrážalo od fialovo-ružového erbu na jej brnení.

Briony sa pozrela späť na oblak prachu a popola, ktorý sa vznášal čoraz vyššie a zakrýval mesiac aj slnko. Videla ich odraz v jazere po svojej lavici.

Posledný drak zamával svojimi vychudnutými krídlami a vzlietol preč od chaosu ľudí na bojisku a vrátil sa na sever.

„Zostaňte tu,“ povedala Anna a rýchlo bežala k schodom na balkón. Potom sa otočila, pretože zmenila názor.

„Nie... mali by ste ísť dovnútra. Nájdite si nejaké bezpečné miesto a počkajte.“

Briony na ňu len mlčky hľadela. Cordelia zavzlykala.

Anna sa na ňu pozrela a Briony videla, ako sa myslou jej strážkyne prehávajú plány a stratégie. Anna by mala zostať po jej boku. Chránila ju už od narodenia a sľúbila jej otcovi, že za svoju zverenkyňu obetuje aj život.

No skôr než si to stihla znovu rozmyslieť, zbehla Anna dolu po schodoch.

Briony sa otočila späť k oblaku prachu a premýšľala, či sú v ňom čiastočky jej brata. Jej brata, ktorý mal ukončiť túto vojnu. Jej brata, ktorý bol vyvolený.

Zalapala po dychu, akoby predstava, že sa proroctvo nenaplnilo, bola fackou, ktorú potrebovala.

Rory bol preč. Do očí sa jej nahrnuli slzy, keď si predstavila, aké to asi je na bojisku. Tisíce vojakov si práve uvedomili, že ich posledná nádej, ich dvojnásobný dedič, bol len obyčajný človek.

Zhodila zo seba plášť. Pri úteku jej nepomôže. To síce ani papuče a hodvábne šaty, ale nemala čas sa prezliecť.

Jednou nohou už bola na schodoch, keď ju Cordelia chytila za zápästie a stiahla späť. „Kam ideš?“ V hlase jej zaznela panika. „Musíme sa schovať!“

Briony položila ruku na zápästie svojej priateľky. „Ak sa schováme, zostaneme tu sami,“ povedala bez emócií.

Cordeliine modré oči sa rozšírili. V okamihu, keď Cordelia uvoľnila svoj stisk, Briony sa otočila a zbehla po schodoch. Jej priateľka ju nasledovala.

2. KAPITOLA

Šesť hodín predtým

Briony sedela za stolom vo svojej izbe a pohľad upierala na paru stúpajúcu z čajovej šálky, ktorá sa vlnila ako tancujúce plamienky. Zamyslene pohybovala prstami a predstavovala si svoju obľúbenú vrbu na brehu jazera a sledovala, ako para plní jej želanie, stúpa hore, aby vytvorila kmeň, a padá dole, vytvárajúc stovky rákosových vetiev, ktoré bozkávajú vodu. Niekedy bolo ľahšie manipulovať s niečím nepodstatným, keď nemohla nájsť kúzllo, ktoré potrebovala, aby napravila svet. Para z jej šálky dokázala vytvoriť pekný obraz, aj keď obraz za oknami hradu taký pekný nebol.

Zachytila bzučiacu niť mágie medzi svojimi očami. Priehľadná hmla horúceho čaju sa rozvinula a odhalila jazero vedľa vrby a jej myseľ doplnila siluetu štíhleho chlapca, sediaceho pri kmeni stromu. Práve mu v rukách vyčarila knihu, keď sa otvorili dvere jej spálne. Briony sa zľakla a vrba zmizla, para sa opäť začala krútiť ako zvyčajne.

Otočila sa s pocitom, že ju pristihli pri čine, a zbadala, že vo dverách stojí Rory.

„Už je čas?“ spýtala sa a pozrela na hodiny.

„Nie, ja som len... prišiel som ťa pozrieť.“

Briony sa uškrnula. „Nerob to.“

„Čo?“

„Nelúč sa.“

„Dobre, nebudem.“

„Dobre.“

Zachveli sa mu pery. Ako dvojčatá mali rovnako zakrivené ústa, rovnaké hnedé oči, rovnakú gaštanovú farbu vlasov. Jeho nos bol širší po otcovi a jej vlasy vlnité po matke, ale rozdiely v ich vzhľade boli nepatrné.

Rory si zasunul palce do vreciek dokonale padnúcich nohavíc ušitých na mieru. „Ale musím ťa varovať, že Didion sa chce rozlúčiť. Pravdepodobne chce povedať viac ako len zbohom...“

Briony zastonala a zaklonila hlavu. „Toto je tvoja vina,“ povedala. „Keby si nepožiadal Cordeliu o ruku, Didionovi by nikdy nič také nenapadlo.“

Rory sa zvalil na jej posteľ. „Skôr by som povedal, že ten nápad dostal, keď si s ním začala chodiť na tie polnočné prechádzky...“

Zalapala po dychu. „Kto ti to povedal? To bolo pred rokom a prechádzanie sa bolo všetko, čo sme robili!“

Rory na ňu veľavravne pozrel. „To ste si nenašli na prechádzky lepší čas?“

Briony si zahryzla do pery. „Dobre, možno sme robili aj niečo viac...“

Rory si zakryl uši. „Prestaň.“

„Ale prisahám, že moja cnosť je nedotknutá.“

Prevalil sa na chrbát a zavrel oči. „Prestaň, prosím ťa.“

Briony sa so smiechom zvalila na druhú stranu posteľe. „Je tu ešte niekto, kto by sa chcel rozlúčiť? Nejakí ďalší nápadníci, o ktorých by som mala vedieť?“ Rozprestrela si sukňu okolo nôh.

Rory sa usmial, no kútiky úst mu rýchlo klesli. „Neviem. Je tu niekto ďalší?“ spýtal sa potichu.

Zadržala dych. „Čo tým myslíš?“

Rory akoby hľadal odpoveď v jej očiach. „Ak to nie je Didion, kto si potom získal tvoju pozornosť?“

„Nikto.“ Odvetila trochu prirýchlo. „Je... je vojna, Rory, ak si si nevšimol. Kto by mal čas na také veci?“

„No, niektorí z nás si čas nájdú celkom ľahko. A po dnešku sa veci môžu zmeniť.“ Posadil sa a prstami sa pohrával s dlhou koženou šnúrkou, ktorú zvyčajne schovával pod košeľou. Strieborný príviesok na jej konci patrila ich matke.

Rory bol vždy taký skromný, keď sa spomenula možnosť víťazstva. Akoby to nebol on, kto mal podľa proroctva zvíťaziť. Akoby tomu sám celkom neveril.

„Áno. Dnes sa môže všetko zmeniť.“ Načiahla sa cez posteľ a chytila ho za ruku. „Chceš si to ešte raz prejsť?“

Pozrel na ňu a prikývol. Uvedomila si, že medzi nimi to bude vždy takéto.

Keď jej otec v prvý deň školy povedal, aby na Roryho dohliadala, nechápala, prečo sa má starať o svoje šestnásťročné dvojča. Nemal by on dávať pozor na ňu? „Možno bude mať problémy v predmetoch, v ktorých ty vynikáš,“ povedal otec. „Bolo by fajn, keby si bomardské deti nevšímali, že budúci kráľ Evermoru je menej bystrý ako jeho sestra.“

Briony to nechápala, kým neprišli výsledky prvých skúšok. Otec ju začal prosiť, aby si s Rorym vymenila všetky úlohy. Za hodiny a hodiny jej usilovnej práce počas nasledujúcich piatich rokov často zožal úspech jej brat a ona musela zbierať len odrobinky.

Otcovi to neodpustila ani po jeho smrti.

Briony sa zhlboka nadýchla a zohla prsty do dlane, čím do ruky privolala malú fľaštičku naplnenú vodou. Podržala ju pred Rorym. „Toto je voda z jazera. Je to rovnaká voda, aká je v studni na hrade a v studni školy Eversun.“ Briony sťažka preglgla pri pomyslení na tisíce rodín z Eversunu, ktoré našli útočisko v škole na druhom brehu jazera, kým táto vojna neskončí. „Keď budeš chcieť vytvoriť ochranu, nalej si to na ruky a poslednú kvapku si daj na jazyk. Jazero, hrad Claremore a škola sa spoja pod jedným štítom, ktorý bude spojený s tebou.“

Rory si fľaštičku vzal a prikývol. „Len tak mimochodom, generálovi Meersovi sa tento plán nepáči.“

„On tomu nerozumie. Nie je Rosewood,“ povedala Briony.

Rod Rosewoodovcov využíval silnú ochrannú mágiu. Štítý, hranice a ochranné kúzla. Podľa ich otca to bol jeden z hlavných dôvodov, prečo boli predurčení vládnuť. On, ich dedko a všetci muži pred nimi boli v mierových časoch oslavovaní vládcovia. Rory bol za viac ako päťsto rokov prvý Rosewood, ktorý zažil vojnu.

„Generál si cení útočnú mágiu. Je to jeho práca,“ pokračovala Briony. „Ale tvoja práca ako kráľa a Rosewooda je chrániť náš ľud.“

„To, čo z neho zostalo,“ povedal Rory unavene.

Štyri roky vojny ich tlačili stále ďalej na juh, strácali územie a ľudí. Bomard v skutočnosti nechcel pôdu. Nešlo mu ani o zajatcov, ktorých sa zmocnili po ceste, hoci to pre muža, ktorý túžil po moci, bolo vždy plusom. Chcel Roryho. Chcel skončiť s dvojnásobným dedičom.

Briony položila ruku na jeho. „Čoskoro sa to skončí. Dnes je ten deň.“

„A čo ak nie je?“ spýtal sa Rory s prosebným pohľadom.

„Je.“ Hlas Briony odrážal väčšiu silu, než akú v skutočnosti cítila. Uistujúco sa usmiala. „Zatmenie. Všetci vedia, že je dnes. *Keď v noci zasvieti slnko, ten, kto ukončí vojnu...*“

Rory si vytrhol ruku spod jej. „Necituj mi proroctvo. Šesťsto rokov staré nezmysly.“

Vstal a prešiel k oknu, pod ktorým stál jej písací stôl. Briony ho sledovala, ako sa nakláňa nad parapet ako dieťa, ktoré túži hrať sa vonku. Prešla prstami po prikrývke a myslela na staré proroctvo, ktoré Roryho prenasledovalo už štyri roky.

Keď v noci zasvieti slnko, ten, kto ukončí vojnu na tejto zemi, zvíťazí. Bude dvojnásobným dedičom a právoplatným vládcom kontinentu.

Toto proroctvo malo viac ako pol tisícročia. Keď sa nenaplnilo na konci morelandskej občianskej vojny, ktorá rozdelila kontinent na Evermore a Bomard, mnohí naň zabudli. Ale pred štyrmi rokmi, keď vypukol nový konflikt, všetci začali uvažovať, či nie je práve Rory tým dedičom.

Pohľad Briony sklízol na papiere a korešpondenciu na stole. Ležali tam listy z krajín za morom, v ktorých sa uvádzalo, že nemôžu poslať pomoc, ale že Rosewoodovcom a ich dvoranom s radosťou poskytnú útočisko, stránka *Žurnálu*, ktorá sa každý deň aktualizovala správami z kráľovstva, víťazná reč, ktorú napísala pre Roryho, mapy so všetkými miestami úkrytov Eversunu.

Odkašľala si. „Musíš ju zabiť,“ povedala Briony potichu. „Musí to skončiť. Definitívne.“

Briony ani nevyslovila Mallowovej meno, a predsa v hrudi pocítila závan mrazivého vetra.

Rory zovrel pery. „Viem.“

„Ak nič iné nezaberie, budeš musieť použiť Srdcovú pečať...“

„Viem, Briony,“ povedal tvrdo. Zhlboka sa nadýchol. „Prepáč. Ja... urobím to. S generálom Meersom sme to nacvičovali na...“ Nedopovedal. Briony nechcela vedieť, ktoré malé zvieratká alebo vtáky v okolí Claremoru zmizli.

Srdcová pečať bola v Evermore zakázaná. Zo všetkých srdcových kúziel mala Srdcová pečať, rozdrvenie srdca v hrudi jeho majiteľa, najväčší dopad na kúzelníka. Prvé zabitie človeka zjavilo srdce toho, kto ho zabil, a každé ďalšie zabitie zárez čoraz viac prehlbovalo. Rory sa musel toto zložité kúzlo naučiť, pretože srdcové kúzla používali len Bomardi. Rovnako ako len Eversunci používali kúzla mysle.

Práve túto odlišnosť medzi krajinami využila vo svoj prospech Veronika Mallowová. Bomard sa pod jej vplyvom radikalizoval a ľudia verili, že kúzla mysle Eversuncov sú ovládaním mysle, a nie tým, čím skutočne boli: odlišným zdrojom, z ktorého čerpali kúzla. Je pravda, že niektoré kúzla mysle nemôžu nikdy ovládať kúzelníci srdca a naopak, ale skutočný rozdiel spočíva v zdroji sily. Mágia čerpaná z mysle nevyčerpáva telo, zatiaľ čo mágia zo srdca si vyžaduje väčšiu fyzickú námahu. Čarodejníci srdca sa vždy museli spoliehať na svojich familiárov, zvieracích spoločníkov, aby si udržali silu na dlhodobé používanie mágie.

Alebo ešte horšie.

Pod Mallowovej vplyvom zašli niektorí Bomardi ešte ďalej. Prečo používať zviera, keď môžete použiť človeka? Srdce iného mága vám mohlo dať oveľa viac sily ako srdce zvieraťa. Vytvorenie puta srdca zaručovalo, že vaše vlastné srdce nebude vyčerpané.

Za oknom sa ozvalo zajačanie a v napätom tichu obaja sledovali Veronikinho familiára, ako máva čiernymi krídlami. Posledný drak v známom svete, tvor, ktorého meno sa stratilo v čase, začal za úsvitu krúžiť po oblohe.

Boli časy, keď Briony obyvateľom Bomardu nevyčítala, že nasledujú Mallowovú. Aj ona by možno vložila svoju dôveru do mága, ktorý si dokázal vytvoriť puto s posledným drakom. Nehovoriac o nesmiernej moci, ktorú Mallowová vďaka tomuto putu získala. Mala prístup k schopnostiam, ktoré srdcový mág nikdy nemohol získať od bežného zvieraťa ani od srdcového prameňa. Vďaka putu s drakom mohla Mallowová žiť dva životy, rovnako ako posledný mág, ktorý sa s ním spojil. Dračí pán, ako ho nazývali v historických knihách, žil viac ako stopäťdesiat rokov. A Mallowová nemala vďaka putu s drakom len dlhý život. Bolo všeobecne známe, že vďaka dračej mágii mohla čítať myšlienky, čo bola vlastnosť doteraz známa len medzi najskúsenejšími mágmi mysle.

Sledovali draka, ako sa klže po oblohe, až kým znovu nezmizol nad oceánom.

Briony opäť sústredila pozornosť na Roryho, ktorý sa otočil chrbtom k oknu. Pozeral na ňu s rovnakým výrazom ako v detstve, akoby od nej čakal odpoveď na učiteľovu otázku.

„Veríš, že proroctvo sa týka mňa? Naozaj, Briony?“

Briony stála nehybne a bez zaváhania odpovedala: „Áno.“

Rory sledoval, či neváha, ale ona nedala nič najavo.

Keď sa ozvalo klopanie na dvere, Briony nadskočila.

Rory si vzdychol. „To bude Didion.“

Jej pery sa stiahli do zamračeného výrazu.

Rory sa zasmial. „Nebud' naňho zlá!“ povedal. „Čo ak dnes zomrie?“

„Nehovor také veci!“

„Je to pravda.“ Rory prešiel k dverám a otvoril. „Však, Did?“ Didion stál vo dverách s rozpačitým výrazom.

„Čo je pravda?“ spýtal sa a pozrel na Briony a Roryho spod svojich rozstrapatených tmavých vlasov.

„Že dnes môžeš zomrieť,“ povedal Rory jednoducho.

„Ach. Áno. Je to veľmi smutné.“

Briony prevrátila oči a posadila sa. „Som rada, že máte taký realistický pohľad na veci.“

Didion sa usmial a odkášľal si.

Rory tleskol rukami. „Musím nájsť Cordeliu. Môžem vás tu nechať bez dozoru?“

Briony otvorila ústa, aby protestovala, ale Rory už bol na polceste k dverám.

„Boli sme sami už mnohokrát,“ povedal Didion so smiechom.

Rory sa chytil rámu dverí a otočil sa späť do izby. „Ak budeš hovoriť také veci, tak dnes zomrieš celkom určite.“

Briony zapíšťala a Didionovu olivovú plet zalial rumenec.

„Ako keby si sa ty práve nechystal byť *bez dozoru!*“ zakričala Briony, chytila jeden z vankúšov a hodila ho bratovi do hlavy. Rory ho pohybom zápästia vo vzduchu rozkrojil na polovicu. Rory zmizol z izby v oblaku páperia, ktoré sa spustilo z vankúša.

Briony zastonala, otočila dlane k hrudi, kúzlom pozbierala pierka a premiestnila ich do koša.

Keď bola izba opäť uprataná, s Didionom osamela prvýkrát za celý rok. Poobzeral sa po jej izbe. Prezrel si jej stôl a obrazy na stenách.

„Je ti tu dobre?“ spýtal sa a zdvihol obočie.

„Páči sa mi tu, no chýba mi palác v Biltmore, ale čo sa dá robiť?“ Pokrčila plecami, no hneď sa cítila veľmi trápne. *Čo sa dá robiť* – ako keby stratili pobrežný palác v pokri namiesto obliehania.

Pohľad upriamil na šálku čaju vedľa jej kníh. Na tú istú šálku, z ktorej ešte pred desiatimi minútami manipulovala paru, aby si pripomenula spomienku na iného chlapca. Ukazovákom prešiel

ponad povrch tekutiny a opäť ju zahrial. Keď jej ju podal, zo šálky opäť stúpala para.

„Nech sa páči,“ povedal s plachým úsmevom.

Briony sa snažila skryť nepohodlie, keď vzala šálku a on si sadol vedľa nej na matrac.

„Už je to dávno, čo sme boli sami,“ povedal Didion.

Briony prikývla. Bol to jej nápad. Keď stres z taktických porád a napätie v hradných múroch boli neúnosné, s Didionom zvykli chodiť na večerné prechádzky k prístavu neďaleko biltmorského paláca, kde na chvíľu unikli zvedavým očiам a ušiam. Didion počúval o jej frustrácii zo stratégií generála Meersa a prechádzky čoskoro obohatili o jemné bozky, ako keď boli v škole. A potom sa z bozkov stali dotyky pod oblečením.

Didion bol nežný a trpezlivý. Zdalo sa, že jeho ruky strávil hodiny hľadaním toho správneho miesta medzi jej stehnami, a keď ho raz našiel, rýchlo ho stratil, ale Briony sa len usmiala, keď sa jej spýtal, či sa jej to páčilo. Možno v tom malo byť viac... potešenia. Teda v to Briony dúfala. Možno sú tieto veci jednoduchšie, keď sa robia v posteli, ale ona odmietla pustiť Didiona do svojej postele. Ako sestra kráľa už Didionovi dovolila veľa vecí, ktoré by mal mať umožnené len manžel.

A rovnako bol jej nápad, aby si po úteku z biltmorského paláca dali pauzu, hoci Didion bol pohodlnou voľbou. Bezpečný. Milý. Jej otec by bol šťastný, keby sa vydala za Didiona Winchestera. Aj jej brat. Briony sa často zamýšľala, prečo nechce pohodlný, bezpečný a milý život.

„Chcel by som ťa poprosiť o láskavosť,“ povedal a sklopil pohľad k svojim rukám.

Briony sa napila, aby získala trochu času, a sledovala, ako sa nervózne hrá s prstami.

„Akú?“

„Mohol by som si dnes vziať na front tvoju brošňu?“

Jej prsty sa načiahli po striebornej brošni. „Patrí mojej matke,“ povedala rýchlo, ignorujúc použitie prítomného času. „Nikdy som ju nedala dolu. Nemôžem sa s ňou rozlúčiť, prepáč.“

„Nie, samozrejme, jasné,“ zajakal sa. „Tak potom nie brošňu. Možno prameň vlasov?“

„Tie... tiež patria mojej mame,“ odvetila trápne. Briony sa vo svojich dvadsiatich piatich rokoch ohromne podobala na portréty svojej matky, ktorá v rovnakom veku zomrela pri pôrode jej a jej brata. „Ja ne...“ Briony si odkašľala. „Je to nutné? Nemôžem ti len zaželať všetko dobré? Tebe aj môjmu bratovi?“

Prikývol a jemne sa začervenal. „To stačí. Len som dúfal... No, keby som vedel, že mám niekoho, kto na mňa doma čaká...“

„Doma?“ zasmiala sa. „Budete sotva kilometer ďaleko...“

„Snažím sa to spýtať formálne a ty mi to veľmi sťažuješ.“ Prešiel si rukou po tmavých vlasoch.

„Nie je sa na čo pýtať,“ povedala rázne. „Kým sa táto vojna neskončí, nevieme, či nebudem potrebná inde.“

Hodil na ňu ostrý pohľad. „Myslíš mierovú zmluvu spečatenú zásnubami? To by ti Rory neurobil.“

„Nebude mať na výber! Štyri roky nemyslel na nič iné ako na bojové taktiky, ale po dnešku bude musieť uvažovať ako kráľ Evermoru.“ Odložila šálku s čajom a spomenula si na chlapca v pare. „Medzi Bomardom a Evermorom bolo veľa sobášov, ktoré priniesli mier.“

„Nehovor to tak nadšene,“ zamumlal Didion.

Briony prudko zdvihla hlavu. „Čo?“

Zavzdychal a vstal z jej postele. „Briony, prosím, povedz mi, že budeš šťastná, ak prežijem dnešný deň. To je všetko, o čo ťa prosím.“

„Samozrejme, že budem šťastná, ak prežiješ dnešný deň...“

„Úžasné. Ďakujem,“ povedal. A skôr ako stihla vysloviť ďalšiu vetu, už bol za dverami a zavrel ich za sebou s tichým cvaknutím.

Zastonala a klesla späť na posteľ. Nechcela byť úmyselne vyhýbavá. Okrem dvoch sesterníc bola jedinou ženou z rodu Rosewoodovcov, ktorú mohli vymeniť za mier prostredníctvom dohodnutého politického manželstva. Rory si túto myšlienku pravdepodobne nedokázal udržať v hlave, ale politické man-

želstvo by po dnešnom dni výrazne pomohlo obnoviť dôveru. V Bomarde bolo mnoho rodín, ktoré neboli krvilačné a netúžili po pomste. Manželstvo medzi ňou a mladým Bomardom nemuselo hneď znamenať život plný utrpenia.

S niektorými z nich chodila do školy a síce Eversuncami pohrdali, neboli voči nim otvorene nenávistní. Finn Raquin s tmavou pletou a ešte tmavšími očami bol sám napoly Eversunec. Jeho rodičia uzavreli jedno z takýchto výhodných manželstiev. Patriarcha rodu Raquinovcov bol štrnásty v poradí na bomardský trón. Finn bol darebák, ale nebol zlý.

Na druhej strane, zlo malo tvár v podobe Canninga Trowa. S očami posadenými nezvyčajne ďaleko od seba a nezdravo bleudou pletou bol Canning hrozivý už na pohľad a jeho duša to odzrkadľovala. Všetci vedeli, že sa mu v tmavých chodbách školy treba vyhýbať. Jediný dôvod, prečo sa správal, ako keby mu to tam patrilo, bol ten, že mu to tam naozaj patrilo. Jeho matka bola tretia v poradí na trón a rodina jeho otca vlastnila celú horu, do ktorej bola škola vytesaná.

Niekoľko mladých mužov ako Lorne Vult či Liam Quill bolo zas krutých len vtedy, keď sa im to hodilo, hoci sa hovorilo, že Liam Quill sa viac zaujíma o Lorneho a Finna ako o rozšírenie svojej rodiny, hoci bol šiestym v poradí.

A potom tu bol ešte jeden tvrdý oriešok. Väčšinou chladný ako ľadová kryha, ale v tých najnečakanejších momentoch sa roztopil. Mal silné paže, nečitateľný pohľad, drzý úsmev a ostrý jazyk. V jej hrudi vzbudzoval rovnako veľký strach a neistotu ako aj túžbu.

Briony potlačila svoje myšlienky. Nemalo zmysel zaoberať sa takými vecami. Pozrela na svoju šálku. Čaj opäť vychladol. Para bola fuč.

* * *

O pár hodín neskôr stála Briony na nádvorí hradu a sledovala, ako jej brat bozkáva na rozlúčku jej najlepšiu priateľku. Cordeľia objala Roryho okolo pliec oveľa nežnejšie, ako sa považovalo

za slušné, ale v týchto temných dňoch sa málokto zaoberal slušnosťou.

„Nechutné,“ ozval sa hlas po jej lavici.

Briony sa usmiala na svoju sesternicu Finolu. Tá si natáhovala rukavice a s hravým výrazom na tvári sa pozerala na Roryho a Cordeliu, ktorí si prejavovali náklonnosť.

Briony sa zasmiala. „Jedného dňa to budeš ty, vieš o tom?“

„Nie, ak tomu budem môcť zabrániť,“ povedala Finola a žmurkla na ňu. Prehodila si blond vrkoč cez plece. „Uvidíme sa, keď to skončí, dobre?“

Briony prikývla. Finola prebehla do rohu nádvorja, jediného miesta v hrade, odkiaľ sa dalo odísť portálom. Briony sa jej túžila spýtať, kam ide, ale na svoje veľké sklamanie k takým informáciám nemala prístup.

Generál Billium Meers po jej pravici ticho hovoril s Annou Wevinovou, osobnou strážkyňou Briony. Anna bola v skutočnosti jediná žena okrem Finoly, ku ktorej generál Meers prejavoval akúkoľvek úctu. Briony také šťastie nemala, keď sedávala na strategických poradách, ktoré sa vždy zvrhli na hádky. Generál uprednostňoval v útokoch agresiu až do bodu bezohľadného riskovania a Briony vždy rýchlo pripomínala Rorymu, aby nezabúdala na obranu, štíty a ochranu ľudí. V priebehu posledných dvoch rokov generál Meers presvedčil Roryho, že z opatrnosti a pre efektívnosť by sa na vojenských strategických poradách mali zúčastňovať len najdôležitejší poradcovia, a tak Briony vylúčili. Rory ju začal informovať súkromne. Mohol ju menovať za poradkyňu, ale neurobil to, a ona by mu to ani nenavrhla.

Anna zasalutovala generálovi a postavila sa tri kroky za Brionu, tak ako to robila celý život. Generál Meers Briony letmo kývol hlavou a ona mu odpovedala pohľadom.

No generálov syn nemohol byť od svojho otca odlišnejší.

Sammy Meers s gaštanovohnedými vlasmi, ružovou pletou a veselými modrými očami zastal pred Brionu. Hlboko sa uklonil a chytil jej ruku, skôr ako ju stihla stiahnuť.